

ПРОЛОГ

Лаймгаузька тюрма, як ви можете собі уявити, жахлива. Та уявити цього ви не зможете. Навряд чи. Там немає ігрових консолей і телевізорів із пласким екраном, як ви читали, напевно, в газетах. І немає там дружнього духу спільноти чи почуттів сестринства: атмосфера там божевільна, від крику аж закладає вуха, і часто здається, що от-от вибухне бійка. З самого початку я стараюся сидіти тихо. Залишаюся в камері якнайдовше між сніданками та обідами, які з великим оптимізмом можна назвати умовно їстівними, і намагаюся уникати своєї сусідки, як вона набридливо просить її називати.

Келлі з тих жінок, що любить «поговорити». Коли я оселилася тут чотирнадцять довгих місяців тому, вона сіла на мої нари, стисла моє коліно своїми довжелезними нігтями і сказала мені, що чула вже про мій подвиг і вважає, що це було фантастично. Ця її похвала стала для мене приємним сюрпризом; ідучи до грізних воріт цього затхлого місця, я, правду кажучи, чекала навали насильства. Ах, свята невинність людини, яка знає про тюрми тільки те, що бачила колись у малобюджетній телевізійній драмі. Спираючись на це своє перше враження, Келлі дійшла висновку, що я стала її найкращою новою подругою, а може, й навіть гірше — трофейною однокамерницею. На сніданку вона бігає слідом за мною, беручи мене попід руку і шепочучи щось у вухо так, ніби між нами триває конфіденційна розмова. Я чула, як вона розмовляє з іншими ув'язненими, і її голос стихає

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

до театрального шепоту, коли вона розкажує, що я довірила їй всі подробиці свого злочину. Їй потрібен вплив і повага серед інших дівчат у тюрмі, і якщо вона їх матиме, то лише завдяки вбивці Мортон. Це *страшенно* набридає.

Коли я тепер кажу, що Келлі начебто знає про всі мої злочини і заявляє про це усім, то це, очевидно, дещо применшує мої діяння. Для мене слово «злочин» звучить убого, приземлено і буденно. Злодюжки в крамницях учиняють злочини. Коли ви їдете 35 миль на годину в 20-мильній зоні, щоб випити ледь тепле лате, перш ніж почати ще один нудний день в офісі, то ви вчиняєте злочин. Я ж зробила щось значно амбіційніше. Я замислила і здійснила складний і продуманий план, передумови якого виникли ще задовго до прикрих обставин, що пов'язані з моїм народженням. І оскільки я сиджу без діла в цій потворній та сірій клітці (одна не надто розумна психотерапевтка порадила мені піти на заняття з усного читання, і мене дуже втішило те, що вираз, який вона побачила на моєму обличчі, переконав її, що цього не варто робити знову), я вирішила розповісти свою історію. Це завдання нелегке, зважаючи на те, що в мене немає тут надсучасного ноутбука, до якого я звикла. Коли адвокат повідомив мені недавно, що світло ще жевріє в кінці мого тунелю, я вирішила, що мушу якось згаяти час, який з'явився у мене тут, і записати бодай частину того, що я зробила. Прогулявшись до їдальні, я повернулася звідти з тонким блокнотом і старою кульковою ручкою — списавши третину зі своєї тижневої суми витрат, що становить 15 фунтів і 50 пенні. Забудьте всі ті журнальні статті, які безжурно радять вам економити гроші, відмовившись від виносної кави; якщо вам потрібне вміння правильно складати бюджет, проведіть трохи часу в Лаймгаузі. Ця писанина, мабуть, не має сенсу, але мені потрібне заняття, щоб якось розбавити тупу нудоту цього місця, і я маю надію, що Келлі та її нескінченна компанія «леді», як вона вперто називає їх, перестануть мене нарешті питати, чи не піду я на

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

реаліті-шоу в кімнату для відпочинку, якщо я буду сидіти, зосередившись на якійсь справі. «Вибач, Келлі, — відповім я, — я пишу важливі пояснення до своєї справи, щоб додати їх до апеляції, тож поговоримо пізніше». Я впевнена, що навіть найменший натяк на те, що я розповім їй згодом якусь соковиту подробицю зі своєї історії, змусить її постукасти себе по носі, як робив пришелепуватий герой роману Діка Френсіса, і дати мені спокій.

Звичайно, моя історія не для Келлі. Я сумніваюся, чи здатна вона зрозуміти, що спонукало мене зробити те, що я врешті зробила. Моя історія саме така — тобто вона моя — хоч я і знаю, що читачі повелися б на неї, якби я її колись видала — не те щоб у мене справді була така можливість. Але мені все ж приємно знати, що люди би нею зачитувалися. Вона стала б бестселером, і народ побіг би в книгарні, сподіваючись більше дізнатися про трагічну долю вродливої молоді жінки, яка зважилася на такий страхітливий крок. Табловіди місяцями друкують про мене статейки, і публіку, як видається, не втомлюють ані дешеві психологи, які дистанційно ставлять мені діагнози, ані кумедні одинаки, що час від часу захищають мене і мої дії від лютої ненависті у Твіттері. Широка громадськість настільки заворожена моїми вчинками, що готова навіть дивитися нашвидкуруч змонтований документальний фільм «Каналу 5», цілковито присвячений мені, у якому гладкий астроном пояснює зокрема, що знак зодіаку вже визначив мою долю в цій справі. Напевно, цей знак зодіаку він витлумачив неправильно.

Отже, я знаю, що люди купилися б на мої слова. І хоча я ще не спробувала навіть дати власне вичерпне пояснення, моя справа вже стала сумнозвісною. І це тоді, коли ніхто, як не дивно, не знає ще про мої справжні злочини. Система правосуддя в цій країні скидається на поганий жарт, і цей факт могло би проілюструвати одне-єдине речення: я вбила кількох людей (одних по-звірячому, а інших стиха), але мучусь в цій в'язниці за злочин, якого я не вчиняла.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

А якби стали відомі злочини, що були-таки справою моїх рук, це прославило б мене на десятки, а може й навіть на сотні років — якщо людський рід зможе протриматися аж настільки довго. Доктор Кріппен, Фред Вест, Тед Банді, Ліззі Борден і я, Грейс Бернард. Насправді мене це трохи дратує. Я ж не аматорка і не імбецил. Я людина, яку ви пасли би поглядом, побачивши мене на вулиці. Можливо, саме тому Келлі така прихильна до мене і не дає мені по шиї, як я того сподівалася. Навіть тут я зберігаю деяку елегантність та холод, крізь які так прагнуть пробитися ті, хто слабший за мене. Попри всі мої злочини, я чую про те, що мені шлють мішками листи, зізнаючись у любові і висловлюючи свій захват, і запитують мене, де я купила сукню, яку вдягнула в перший день свого суду («Роксандо», якщо це вас ще цікавить. На жаль, клята дружина прем'єр-міністра вбралася в таку ж уже через місяць). Часто це листи ненависті. Іноді це просто божевільне лайно, коли хто-небудь вважає, що я надсилаю йому сигнали на відстані. Здається, що люди й справді хочуть дізнатися щось про мене; справити на мене враження і навіть мене наслідувати — якщо не в самих учинках, то хоча б у виборі одягу. Утім, жодного значення це не має, тому що я не читаю листів. Мій адвокат згортає увесь цей мотлох у портфель і забирає звідси. Мене не цікавить насправді, що про мене думають незнайомці, яким аж настільки сумно, що вони беруть ручку й папір і пишуть листи до мене.

Можливо, я була надто добра до широкої публіки, пишучи їй повніший спектр емоцій, ніж вона заслуговує. Можливо, причину такого тривалого і шаленого інтересу до моєї справи слід передусім шукати за допомогою бритви Оккама — теорії, що найпростіша можлива відповідь і є зазвичай правильною. І в цьому разі моє ім'я житиме ще довго після моєї смерті з найпрозаїчнішої причини з усіх — тільки тому, що ідея любовного трикутника видається такою сенсаційною і бурдною. Та коли я замислююся над тим, що

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

вчинила *насправді*, то мене бере жаль, що ніхто вже ніколи не дізнається про складну операцію, яку мені вдалося здійснити. Звичайно, вийти сухою з води бажано і потрібно, але, можливо, тоді, коли мене вже довго не буде на цьому світі, хтось відчинить мій занедбаний сейф і знайде оце зізнання. Публіка шаленітиме. Бо ж хіба міг би подумати хтось, що дівчина, якій минуло лише двадцять вісім років, могла би в такому ніжному віці холодно вбити шістьох членів своєї сім'ї і потім жити щасливо далі, ніколи не шкодуючи ні про що?